

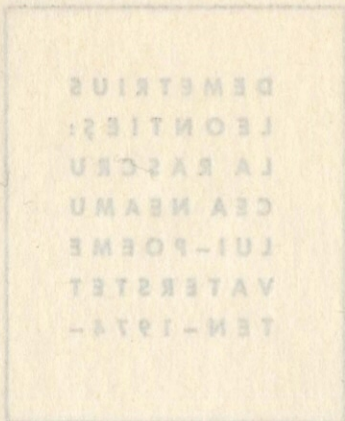

x Demetrius
Leonties
La răsucula
neamului

DEMETRIUS
LEONTIEȘ:
LA RĂSCRU
CEA NEAMU
LUI-POEME
VATERSTET
TEN-1974-

CORNELIU ZELEA COORDONATOR

Ilustrații:
Coperta și patru vignete
Elyseu Răzvo
Aranjament grafic și o vigneta
Ion Minc

Ilustrații:
Coperta și patru vignete
Elysei Russo
Aranjament grafic și o vignetă
Ion Mirea

Va veni o vreme când toate neamurile
pământurilor vor învia, cu toți morții
și cu toți regii și împărații lor. Având
fiecare neam locul său înaintea tronu-
lui lui Dumnezeu. Acest **moment final**,
„învierea din morți”, este țelul cel mai
înalț și mai sublim către care se poate
înălța un neam.

CORNELIU ZELEA CODREANU

Va veni o vreme când toate neamurile
dărnăniților vor învăța cu toți morții
și cu toți regii și împărății lor. Având
fiecărei neam locul său înaintea tronului
lui Dumnezeu. Acest moment fiind,
învierea din morți, este faptul cel mai
înalt și mai sublim dintre toate
cele care se pot întâmpla în această viață.

CORNELIU ZELEA CODREANU

Ilustrații:
Coperta și pagina vignetă
Diznul și
Aranjamentul grafic și o vignetă
Ion Mureș

CUVÂNT ÎNAINTE

Trăim un moment istoric hotărâtor pentru om și societate. Sub înrăurirea unui prezent amarnic, societatea se avântă orbește pe căile răsvrățirii, iar omul se întundă în anarhie și desmăț. Un singur gând primează: **bucuria clipei.**

Cu voie sau fără voie, conștient de drama ce-l înconjoară sau inconștient până la indiferență, omul își deapănă existența banală și neliniștită. Totul pare condus, prin mâna nevăzută a unui destin neînduplecat, către deslănțuirea ultimei prăbușiri.

Științe sociale, literatură, artă, poezie, tot ce-i forța de creație și gingășie de simțire, poartă pecetea profundelor transformări aduse de uraganul pornirilor negativiste. Să strecori un bob de lumină, un zâmbet, o speranță, în mijlocul atâtor trufii și patimi, devine aproape o sfidare. Nebun cel ce-ar îndrăzni să se ridice împotriva lor, înfruntând gustul zilei și aroma de conformism ce băntuie peste tot! . . .

Și totuși, există ființe de sensibilitate și de curaj! Oameni ce nu se lasă copleșiți nici de nestatornicia vremilor, nici de suflul destrăcător al răilor. Croiți din fibra răbdării și-a entuziasmului, zăluși în credință și speranță, ei deschid părții de lumină în sgura pământului. Și-atâta timp cât inima lor va bate neobosită și neînfricată, noaptea cea neagră nu va stăpâni niciodată pe de-a'ntregul peste întinsurile lumii.

Din pătura acestor frunzi senine face parte și poetul Demetrius Leontieș, ce și-a găsit împlinirea umană și sufletească în apriga dăruire a Mișcării Legionare întru preamărirea neamului. Bucovinean de vișă veche, trecut prin ciurul prigoanelor, ne-a dăruit acum câțiva ani o altă lucrare „**Prin mlaștini și furtuni**”, plină de suflul primenitor al omului nou.

Volumul de față vine să întregască, în versuri de-o extremă sensibilitate, epopea legionară. Rânduri profunde, oglindind imaginea atâtor momente eroice, dar păstrând în episodul lor

epic, tot lirismul unui talent innăscut. Sunt răbufniri de mânie și luptă; cântece de speranță și înțelepciune; picuri de credință și înălțare... O spuză de imagini trăite, ce-și deapănă forța lor dramatică într'un colorit original și aspru:

**Tu ne-ai promis, în schimbul tinereții,
O Țară ca un soare, Căpitane!
Noi am lăsat iubirile orfane
Și te-am urmat pe drumul cu profeții...**

Sau, tot atât de pătrunzător și semnificativ:

**N'oi regreta că m'am desprins de casă
Și că m'am rupt de satul drag din munți
Când tinerețea era mai frumoasă...
Că am pornit pe panta cea abruptă
Peste torenți necugetați și crunți
Și că râzând, m'am asvârlit în luptă!**

În aceste versuri sălășluște tot aspectul acela fundamental de renunțare, de depășire a egoismului, ce încoronează lupta și credința legionară. Să fii în stare, pentru viitorul neamului tău oropsit, să lași iubire, casă, sat și să te-asvârlit în clocotul purificator al unei vieți de sacrificii... Să frângi în tine dorinți umane, să te depășești...

Demetrius Leontieș a prins cu măiestrie acest aspect original ce întruhidează în esența lui filozofia legionară a vieții. Concept care lasă cu mult în urmă eforturile celor ce vor să țărcuiască viața între limitele absurde ale unei filozofii inventate. Nimic nu poate ilustra mai bine această luptă fără răgaz a legionarului întru desăvârșirea lui și gloria Mișcării, decât strofa următoare, ce-ar merita să devină frontispiciu al noii concepții de viață:

**Tu sparge fronturi și nu fii mișel,
Căci legionarul e născut să'nfrunte,
Astăzi un deal, mâine un pisc de munte,
La urmă, să se'nfrunte și pe el.**

Aici e tot miezul trăirii legionare, în acest „La urmă, să se'nfrunte și pe el”, care desvăluie clipa în care omul își atinge depășirea. Nu devii altul, nu te înalți decât atunci când te înfrunți pe tine însuși, când iei măsuri pentru a îndrepta răul pe care l-ai putut produce, când lupți pentru a nu recădea în nedreptate și egoism.

Toată poetica lui Leontieș este un imn nestingherit adus concepției legionare și-o încredere nefermărită într'o isbândă ce va veni odată. Nu se știe când și n'are nicio importanță! Esențial e păstrarea credinței și-a mănunchiului de precepte prin care să reinvieze, când va veni clipa, concepția legionară. Și'n acest scop, ca un omagiu statornic sacrificiului neterminat, răsună pornirea nealterată de trecerea anilor:

**Prin hâda mlaștină a desperării
Noi ne-am târât, cu crezul tău în dinți
Și l-am salvat – pentru salvarea Țării!**

Iar pentru cei ce au căzut pe drumul plin de neguri al luptei legionare, Leontieș aduce ca închinare sacrificiului lor, cuvintele pline de suflul transcendenței:

**De-au innecat în sânge Legiunea,
Călăii-au înfruntat voia divină
Și din morminte va rodi minunea!**

Leontieș crede! Crede în jertfa omului și'n minunea reinvierii. Crede în frumos, în bine și'n biruința adevărului. Nu-i e teamă de viitor, în care zărește strălucirea legionară și realizarea acelui

om nou, visat de Căpitan... Iar când vorbește de cei ce ne-au fost chinători și gropari, are momente de tristețe în a-i vedea incapabili de a pătrunde chemarea istorică:

În sufletele voastre de proleji

N'a încăput scânteia cea divină,

N'a cântat lira diafană de poeji,

Ca să simțiți ce este Legiunea!

Noi stăm și azi cu inima senină,

Pe voi v'a înghițit de vii, genunea...

Poezia legionară a lui Demetrius Leontieș va fi calificată drept „**militantă**” sau „**angajată**”, în sensul peiorativ al cuvântului. Ca și cum ar exista vreo formă poetică care să aibă un alt sens!... Romantică, simbolică, naturalistă, epică, lirică, dată sau populară, poezia este totdeauna angajată. A scrie versuri nu însemnează a reuși câteva rime, ci a da un sens poetic unui sentiment, unui fapt, unui gând. Poezia este simțire, frumusețe, sensibilitate; dar, mai presus de toate, adevăr și autenticitate.

În poezia lui Leontieș nimic nu lipsește din aceste ciorchine de sinteză creatoare. Totul e prezent, limpede, svâcnit din adâncuri, rupt din carne și din suflet. Te simți atras, învăluit, împins spre zări de lumină, deși depărtările par sumbre și norii de clisă... Dar pe el, nimic nu-l înfrică, nimic nu-l clatină. Senin își duce cântul pe căile neînfrante ale destinului legionar, apropiind dureri și lacrimi, lupte și nădejdi, într'un întreg plin de-o autentică simțire poetică. Nimic nu șchiopătează, nimic nu isbește neplăcut, chiar când sufletul poetului își exprimă disprețul față de cei ce-au chinuit neamul românesc.

Leontieș s'a vrut într'o poziție de eleganță și a reușit. Sub pana lui, până și sfidarea capătă un sens de înțelegere; pe când, răsunarea nu-i decât o posibilitate extremă, chiar excentrică.

Ceeace-l preocupă mai mult, nu-i momentul în care ne sbatem. Pentru el, acest prezent e o simplă fază, o strămoțoare de trecut, în care ne găsim vrând nevrând. Mișcarea Legionară însă svâcnește înspre viitor... Acolo ni-i chemarea și împlinirea. Acel viitor, care ne așteaptă, nu trebuie să-l pierdem. Deaceea, foarte adesea, versurile lui ne mână spre necunoscutul pe care trebuie să-l cucerim, insistând asupra datoriei ce avem de a nu părăsi niciodată misiunea noastră de luptători, făuritori prin spirit de noi generații legionare:

Dar vom plini un dram din „Testament”

Ce ni l-a scris pe foi de veșnicie

Ca să-l predăm urmașilor, solie,

Și să ramâie Țării, fundament.

Acest volum de versuri, scris în metrica strictă a sonetului, e o revelație în poezia legionară actuală. Prin el, tematica legionară capătă o nouă vigoare, un interes ce pune din nou pe prim plan problema revoluției în spirit, revenirea la izvoarele dintâi ale vieții, regăsirea omului în sacrificiul legionar, virtutea suferinței...

Poetul Demetrius Leontieș a prins în încondeieri sclipitoare, întreaga răscolire a sufletului românesc, înnoit prin preceptele legionare și împins spre culmile propriei depășiri. E vorba de un fenomen pe care niciuna dintre așa zisele „**literaturi angajate și revoluționare**” nu-l pot nici atinge și nici măcar imagina. E vorba de idei, sensibilități, atitudini, probleme ce le depășesc. E vorba de esențe pe care nu le simț și nu le înțeleg.

Sonetele de față poartă în ele suflul marilor înjghebări sufletești. Prin mijlocirea lor, Românii de pretutindenea, din Pind în Transnistria, din Canada în Bucovina, din Argentina în Timoc, vor simți inima saltând ca la o chemare nevăzută. Și-o apropiere

nestăvilită se va naște în dragostea de neam ce-i însuflețește pe toți.

Acesta-i sensul ascuns și veșnic al Mișcării Legionare, cântat în aceste poeme.

Acesta-i meritul cel mare al celui ce le-a scris.

FAUST BRĂDESCU

Sunt fericit, și mor bucuros cu această mulțumire, că am avut puțința de a simți chemarea ta, de a te înțelege și de a te servi.

Căci tu ești Căpitanul! ION MOȚA

Căpitanul domină cu uriașa lui statură evenimentele contemporane mai mult decât efemețele figuri cari se agită pe scena politică a lumii.

HORIA SIMA

13 Septembrie 1899

INCHINARE

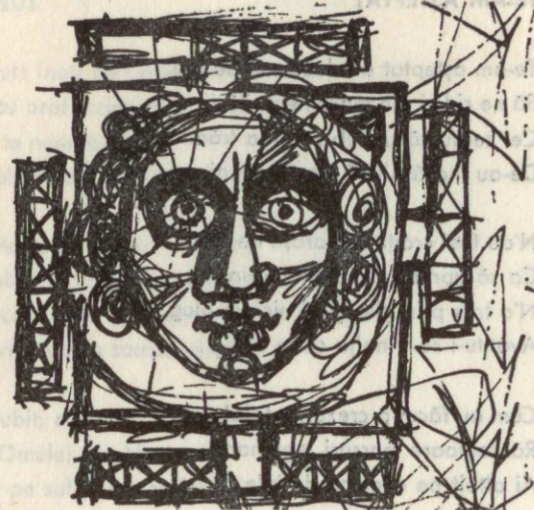
Când te-au ucis, parcă eram nebun,
În stare să dăram tot universul...
La urmă, îmi rămase doară versul,
Cu strofele de foc, să te răsbun!...

Primește-acest prinos de-aniversare,
În semn că de copil te-am preamărit,
Purtându-te în suflet ca pe-un mit,
Din care m'am nutrit și-am crescut tare...

Acum, la șaptezeci și cinci de ani,
De când ai apărut să dai lumină,
Arhanghel între Domni și Căpitani,

Tu crești cu fiecare primăvară
Și- aduci speranță nouă și senină
În visurile robilor din țară...

13 Septembrie 1974

Z I D I R E N O U Ă

TE-AM AȘTEPTAT

Te-am așteptat de două mii de ani
Să ne ridici din marginea uitării.
Cei ce-au căzut sub secerea trădării,
De-au îndrăsnit să fie Căpitani,

N'au fost croiți în platoșe de fier,
Ca să aprindă Neamul ca un rug...
N'a tras prin glia Țării nici un plug,
Avântu-i să-l înalțe către cer...

Cum au făcut-o crezurile tale!
Răscolitoare marșuri legionare
Ai altoit pe cântece de jale...

Din cântători de bucium și psaltiri,
Ai dăltuit cu brațe temerare,
Iconostas de-Arhangheli și martiri...

AI APĂRUT

Ai apărut! Înalt ca un Rarău
Și ochi cu profunzimi de Bărăgan.
Feciorii te numără Căpitan
Și se'nrolară mii sub steagul tău...

Ca pe Mesia te-a dorit poporul,
Să te cobori – lumină din lumină –,
Să-i ridici fruntea prăbușită'n tină,
Ca să privească'n soare, viitorul!

Și te-a iubit, cum L-au iubit pescarii
Pe Fiul Omului din Nazaret.
Trecut-a pe sub furci, cu legionarii,

Sub ochii unui rege desfrânat.
Dar nici măcar în iadul soviet,
Pe Căpitanul său nu l-a trădat!

PROFEȚIA DIN DOBRINA

Vor năvăli, de dincolo de Nistru, Hunii
Sub semn de seceră și de ciocan.
Atunci, vom sta cu fața la dușman
Și-om apăra pământul și străbunii!

Dar vor veni apoi să ne omoare,
Pe rând, batalione românești ...
Vom fi uciși de gloanțele frățești,
Iar Neamul va intra în închisoare ...

Va fi discursul nostru cel din urmă
Și cel mai aprig pe acest pământ,
Când peste Neam – ca pe-o amorfă turmă –

Va pune jugul, bestia de pradă ...
Va fi cuvântul celor din mormânt,
Ce-au cutezat să lupte și – să cadă!

REFUGIUL PE RARĂU

Suiși în munți ... La subsuori o pâine,
Pe umeri o desagă de dureri ...

Te'ncovoiau prigoanele de ieri
Și te rodea neliniștea de mâine ...

Doar el părea că ți-a rămas în viață,
Când dregătorii țării te-au vânat ...

El, ce te-a strâns din drum și'mbrățișat,
Rarăul, cu priveliștea-i măreață!

O generație striga spre cer
Prin ochii tăi, loviți de infamie,
Ce căutau în zare un ungher,

Să-ți mângâi visurile dărâmate
Și trupul chinuit în sfânta glie,
Cu gândul la o rază de dreptate ...

INCEPUT DE VEACURI

(24 Iunie 1927)

Coboară-te din turnul tău de nori,
Arhanghele! Să ne fii gând și scut.

Suntem doar cinci, în prag de început
Și mai săraci ca niște cerșetori...

Să vină cei ce cred nelimitat,
Ce vor să-și dea viața pentru Țară...

Să vină cei loviți și de ocară,

Acei ce n'au hulit și n'au trădat!

Dela Icoană vom porni la drum,
Cu'ntunecimea'n luptă ne-om încinge
Și-om pune altare la răscruci de drum.

Ne-om bate cu jivinele din noi,
Iar de-om cădea în luptă – vom învinge
La Judecata Dreaptă de Apoi...

PENTRU OMUL NOU

Vom nimici dorinți ce ne-au supus
Și ne-au fost scumpe și promițătoare.
Și-om pune'n locul lumii care moare
O alta'n care toate-acestea nu-s.

Vom răsturna zeița rațiunii

De pe altarul vieții înșelate

Și'n locul cioburilor sfârâmate,

Vom arbora simbolul națiunii.

Au târguit la bursă precupeții

Și au vândut poporul ce l-au supt.

Vițe de aur stau în centrul vieții

Din fundul Țării până la Palat.

De-această lume astăzi noi ne-am rupt

Și pentru "Omul Nou" ne-am ridicat.

SE VOR LUA ȘI SCLAVII DUPĂ NOI

Vom frânge poftele de mbogățire
Și vom trăi ca sfinții de săraci,
Iar de-om cădea — ca și strămoșii traci,
Vom râde . . . și-om păși în nemurire . . .

Vom pune poftele din noi în jug,
Vom trage brazde'n carnea noastră vie
Și vom răcni spre cer de bucurie,
Că ne trosnesc păcatele pe rug! . . .

Când vom porni cu flacăra spre cer,
Din greul lutului în spre lumină,
Să biruim cu Gărzile de Fier . . .

Se vor lua și sclavii după noi,
Ca trântorii din stup după regină,
Să'nvingă sau să moară ca eroii! . . .

AUREA MEDIOCRITAS

Ei au ales banalele ursite,
Pornind la drum fără stindard și crez.
Nu au trecut al focului botez,
Nu au gustat eroice ispite!

Vieța o trăesc așa cum este:
Tăgadă oarbă-a sacrei datorii!
Mânași de efemere bucurii,
Nu vor zbura cu vulturii pe creste,

Nu s'or svârli cu apele'n torenți
Și n'or urca pe sfinte baricade,
Odată cu martirii conștiinți,

Ce văd în jertfa lor un apogeu!
În iaduri, nimenea din ei nu cade,
În ceruri, nu-i așteaptă Dumnezeu!

LUMINĂ DIN LUMINĂ

Flămând, L-am căutat pe Dumnezeu,
Cu preoții și dascălii, prin cărți;
Cu geografii m'am uitat pe hărți,
Și nu-L găseau nici ei, nici eu.

Dar la întâia adunare de „Frăție”,
Cu brațu'ntins, ca sabia spre cer,
L-am presimțit pe undeva'n eter
Și parcă L-am trăit în carne vie...

De-atunci, pașii m'au dus la întrunire
Ca la o sărbătoare, să-L privesc,
Cum dăruie lumină și iubire;

Să stau cu frații și cu El la cină,
Din duhul Lui să mă împărtășesc,
Să mă renasc, lumină din lumină...

TABĂRA FRĂȚIILOR DE CRUCE

La Carmen Sylva am sosit cinci sute
De tineri îndrăgiți de Neam și cânturi,
Să semănăm năvalnice avânturi
În glia mărețiilor trecute.

Cu Căpitanul, Moța și Marin
Clădim o țară de minuni și vrajă
Și cu Istrati facem nopți de strajă
Pe litoral, la Pontus Euxin.

Scoatem din valuri marmor și bazalt
Pentru zidirea nouă legionară
Și-o cimentăm cu Crezul său înalt.

Clădim cabane, diguri și șosele
Din Carmen Sylva până'n fund de Țară,
Să'nvingă „**Omul nou**” prin ele...

Te văd, ca ieri, pe coama de Rarău,
Când, în amurguri, toaca de la Schit
Bătea intrarea'n orele de mit
Și se roteau feciorii'n jurul tău...

Din fluer îi zicea Posteucă iară
Și povestea Biceagă cel șegalnic,
Cu Lauric, spadasin temut și falnic,
Macrin făcea doctrină legionară.

Cu Ilieș priveam mândrețea toată
De aprigi legionari bucovineni,
Ce au pornit din umilita gloată.

Să-și dea tribut de luptă legionară.
Cu brațe de plugari și de codreni,
Au început să facă-o nouă țară!

Lăsați-i să se-avânte'n vorbe mari
Toți stâlpii elocvenți de cafea;
Nu fraza lor în Țară ne lipsea,
Ci brațe de viteji și de zidari!

Voi, apăsați pe coarneau de plug,
Veți învăța să îndrăgiți tăcerea,
Din care se va naște mâine vrerea
Ce-o izbăvi poporul de sub jug.

Doar în tăcere se clădesc altare
Și se închină omul la Cristos,
Se'nalță cetăți dârze la hotare,

Uzini ce fac din întuneric soare
Și genii pentru drumul luminos
Al Neamului călit de închisoare!

SPĂRGĂTORII DE FRONTURI

Tu sparge fronturi și nu fi mișel,
Căci legionarul e născut să'nfrunte,
Astăzi un deal, mâine un pisc de munte,
La urmă, să se'nfrunte și pe el.

Decât să svârli săgeți înveninate,
Mai bine, cazii pe drumul de onoare.
Nu e pierdut eroul care moare,
Ci lașul ce l-a doborât din spate!

Cu Machiavelli nu porni la drum,
Ca să clădești victoria legionară,
Căci biruința lui e praf și fum...

Noi nu suntem partid, ci școală dură,
Unde se'nvață dragostea de Țară
Și pedepsirea celor ce o fură!

DRAPELUL

Nu'ngăduim în Neam un alt drapel
Decât acela dela Mărășești,
Ce-a'nmănunchiat vlăstarii românești
Pe plaiurile Daciei, sub el!

Nu vom lăsa să arborați o cârpă,
A nu știu cărei Internaționale!
De veți veni cu alte ideale,
Le-om frânge'n fașe capul de năpârcă.

Nu vor scăpa nepedepsiți nebunii,
Ce-or îndrăsni să calce-această lege,
Pe care-au apărât-o toți străbunii

Și au sfințit-o Moța și Marin!
Destinul Țării – noi il vom alege,
Nu bandele lui Marx și lui Lenin!

A NOASTRĂ-I ȚARA ASTA...

Născuți pe-aici din negura de vreme,
Noi stăm înfipti ca și Carpații'n glie,
Cu rădăcina prinsă'n veșnicie
Și frunțile sculptate'n diademe.

Ne leagă doar străbunele morminte
Și fire milenare de-acest lut.
Arăm acest pământ dela'nceput
Și-am semănat într'ânsul visuri sfinte...

A noastră-i Țara asta ca'n povești,
Cu munții încărcăți de brazi și ciute,
Cu lanuri și cu vii împărătești!

Noi, pentru ea ne vom lupta cu răul...
Și-om birui prin forțe nevăzute,
Cât vor trăi Negoii și Rarăul!

PE LINIA NEAMULUI

V'ați ridicat cu armele'n Carpați,
Salvând, pe culmi, onoarea de Român,
În săcușorul de pământ, la sân,
Ați strâns jărâna fiilor trădați.

Azi apăreți prin haosul din Țară
Ca niște înălțimi strălucitoare,
Pictate'n bronzul din amurg de soare.
Și prinse'n aureolă legendară...

Prin voi învinge Neamul greu sorții,
Iar nu prin milioanele de șerbi
Din negura uitării și a morții!

Din masa de termite răbdătoare,
V'ați înrolat cu vulturi și cu cerbi,
Sub flamura mării viitoare!

ȚELUL FINAL

Oricât ar fi destinul său de greu,
Un neam se urcă'n pagini de istorii
Și se încarcă cu trofei și glorii
Când a pășit la drum cu Dumnezeu.

Dar dacă forța-i țelul său din urmă,
Nu-i mai presus de canibali și fiare,
Ce nu respectă nici cultură, nici hotare
Și se supun doar legilor de turmă . . .

Odată, când s'or perinda pe rând
Pe dinaintea Judelui Suprem
— bogate'n aur sau înalte'n gând —

Și vor fi puse toate pe cântar,
S'or prăbuși imperii sub blestem.
Dar va învinge crezul legionar!

N'OI REGRETA . . .

N'oi regreta că baluri nu m'au vrut,
Nici serenadele din nopți cu lună,
Că n'am răpit copila cea neună,
Ce mi-a furat întâiul meu sărut . . .

N'oi regreta că nu mi-a fost dat mie
Să fiu cinstit de dascăli și de popi,
În timp ce tineretul zăcea'n gropi,
Iar Neamul ni se prăbușea'n robie!

N'oi regreta că m'am desprins de casă
Și că m'am rupt de satul drag din munți,
Când tinerețea era mai frumoasă . . .

Că am pornit pe panta cea abruptă,
Peste torenți necugetați și crunți
Și că răsând, m'am asvârlit în luptă!

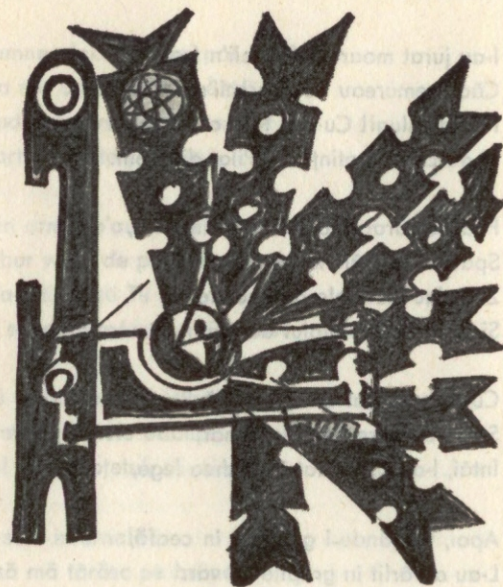
EHEU! FUGACES LABUNTUR ANNI

Să apărăm pământul strămoșesc,
Pornit-am din Dobrina viforoși.
La Râpa Galbenă clădeam voioși,
Cu brațe tari, Căminul Studențesc.

Cu „Căprioara” aduceam legume,
Ca să-i hrănim pe-ai țării ziditori.
Purtau în ochi priviri de vrăjitori,
Ce au pornit să cucerească-o lume!

S'au scurs de-atunci decenii peste cruci,
Sub care mulți din ei s'au prăbușit,
Când răsvrățita soartă de haiduci

I-a secerat în mod nelegiuit...
Și'n fiecare an, la parastas,
Apar noi chipuri în iconostas...

JERTFA SUPREMĂ

RITUALUL

I-au jurat moartea fariseii'n front,
Căci tremureau ca șoarecii'n Palat...
Perfide slugi! Cu toți I-au condamnat
Și au cerut sentință lui Pilat din Pont.

Pilat, cu drag, I-a dat în seama lor,
Spălându-și mâinile cu viclenie.
Zburdau Caiafele de bucurie
Și pregăteau ritualul de omor...

Cum i-a'nvățat Estera lângă Rege
Să se omoare Șeful legionar,
Întâi, I-au sugrumat în vechea lege,

Apoi, trăgându-i glonte în ceafă,
L-au asvârlit în gropile cu var.
Călăilor le-au dat un spor de leafă...

RUGĂ

Iertare, Doamne, dacă nu mai pot,
Când crucea mă apasă la pământ!
Azi parc' aud chemarea din mormânt
Și mă despart de toate și de tot...

Mișelnicii din urmă m'au răpus,
Să nu le turbur viața de pigmei.
Sunt gata. Ia-mă, dacă Tu mă vrei,
Iar Neamul soarta'n mâna Ta și-a pus!

Pe frunte-mi arde ramura de spini,
În glezne simt piroanele adânci...
O, Doamne! Dă-mi oțetul, să-mi alini

Văpăile de sete infernală...
Și lasă-mă să mă târăsc pe brânci,
Spre încercarea cruntă și finală!

LA RĂSCRUCEA NEAMULUI

În clipa când te-au pironit pe cruce
S'a rupt istoria română 'n două...
Cu "omul nou" începe era nouă,
Iar jertfa ta, e-a Neamului Răscruce.

Pe cei uitați în funduri de istorii
— cohorte mândre de viteji străbuni —
Sub flamura Legiunii tu-i aduni
Și-i preamărești, cu ale tale glorii.

Trecutul a 'nviat din nou prin tine.
Iar tot ce-o scrie "mare" viitorul,
În fapte de-adevăr, frumos și bine,

Va fi ca semnul vieții prins la sân.
Prin veacuri, te va adora poporul,
De-acuma, pân' la ultimul Român!

A ZECEA ANIVERSARE

(1948)

Trecut-a o decadă peste Țară,
De când te-au ștrangulat la Tâncăbești.
Te-au alungat din cărți și din povești,
Să șteargă mărturia legionară.

Dar noi, cu valuri noi de sânge-am scris,
Legende-ți în lupta subterană.
Martiriul tău, ne-a fost balsam pe rană
Și groază pentru cei ce te-au ucis.

Trecut-am prin rafale de prigoane,
Urcând Negoii duri de suferinți
Și străbătând păduri cu lighioane.

Prin hâda mlaștină a desperării,
Noi ne-am târât, cu crezul tău în dinții
Și l-am salvat — pentru salvarea Țării!

A DOUĂZECEA ANIVERSARE

(1958)

S'au scurs acum douăzeci de ani
De când te-au ștrangulat ca în Scripturi,
O șleahță de străine stărputuri,
Cum le-a fost dat și altor Căpitani...

Te-au omorât, să nu te vadă iară,
Cum le încurci trădarea, cu lumina...
Adeveritu-s'a Profetul din Dobrina:
„Azi stăpânește Anti-Cristu'n Țară!”

Noi am urcat în munți, cum ne-ai fost spus,
Să apărăm hotarul strămoșesc,
Până trădări și tancuri, ne-au răpus.

Tu însă crești, prin morții legionari,
Ce au sfințit pământul românesc
Și sunt și ei, prin tine, legendari...

A TREIZECEA ANIVERSARE

(1968)

S'au scurs treizeci de ani de când te-ai stins
Alătura de Decemviri și Nicadori.
V'ai deslegat de lut, triumfători,
Prin moarte, moartea însăși ați învins!

Ursit-a Cerul să pieriți prin ei
Și să ajungă Neamu'n închisoare,
Să știm, peste decenii, cât de mare
A fost statura voastră'ntr-o pigmei!

O, cine-i va opri să se răzbune,
De-o fi ca sclavii mâine să se scoale
Și să mi-i strângă'n brațele nebune!

Când s'or urni și țâncii în popor
Și s'or porni și morții la răscoale,
Ferească Domnul de județul lor!

REVEDERE POSTUMĂ

Cel ce-a bătut în geam, într'un târziu
(Se împlinește dela moarte-i anul),
Era aidoma cu Căpitanul,
Venit din morți și totuși încă viu...

Înalt și svelt pășea ca o făclie,
Purta semnul de ștreang la gât, ca el;
În ochii-i mari, sclipeau rafale de oțel,
În ceafă, gaura de glonte era vie...

L-am întrebat cum o mai duc feciorii,
Ce'n noaptea Sfântului Bartolomeu
S'au dus să nu se'ntoarcă... cu cocorii.

„Ei n'au plecat din vieață pe vecie,
Ci doară au trecut într'un tranșeu
Ce va servi Legiunii de făclie!...”

CAMARADUL DIN ZARCĂ

Tu-mi vei ierta ponosurile toate,
Căci am zăcut în zarca din Aiud.
Azi, parcă te'nțeleg și te aud,
Deși mi-s simțurile frânte poate...

Dar când coșmarul mă apucă iară,
Fără să vreau, măi frate, te-ocolesc.
Atuncea, nu mai știu de te iubesc,
Și de-s în zarcă sau de sunt afară...

Că mă holbez, cu ochii în deșert
Și creerul mi-i desgolit de gânduri
Și dacă-mi vrei tu bine, nu sunt cert...

Că'n zarcă m'au vândut și frați de-ai mei
Și m'au bătut nenumărate rânduri,
Ca să le spun că sunt mișel ca ei...

Te-au îndemnat becisnice porniri
Să ne înfigi pumnalul pe la spate,
Dar te-au trădat cărările'ncurcate
Și urmele ispitei din priviri.

De-acuma, sarcina-ți va fi ușoară,
Să te întorci de unde ai pornit:
La cei ce ne-au hulit și prigonit
Și n'au ucis pentru întâia oară...

Vom frânge-un strop de lacrimă'ntre gene,
Pentru trecutul ce te-a legănat
Cu doinele și basmele codrene...

Dar vom păși cu crezul înainte
Și de-om întoarce capul înapoi:
Doar să vedem... cum ți-ai ieșit din minte.

Tu ne-ai promis, în schimbul tinereții,
O Țară ca un soare, Căpitane!
Noi am lăsat iubirile orfane
Și te-am urmat pe drumul cu profeții...

Am poposit pe prispe de'nchisoare,
Ca să urzim pe ele idealuri.
În timp ce alții pefreceau la baluri,
Ne-am logodit, cu lanțuri la picioare...

Apoi, pe drumul groaznic care duce
În noaptea Sfinților Bartolomei,
Ne-am coborât în hrube fără cruce.

Așa cum ne-a fost scris cândva la soarte,
Noi ne-am hrănit, în lumea de pigmei,
Cu visurile tale și cu moarte...

ICONOSTAS LEGIONAR

Tu ai fost vrerea, fapta și cuvântul
Ce-au sguduit din temelii poporul.
Iar Moța farul și botezătorul,
Ce ți-a luat în Gardă, legământul...

Feciori ca Banea, Clime, Nicadorii,
Pătrașcu, Decemvirii și Cristescu,
Marin, Cotigă, Manu, Dumitrescu,
Au fost zidarii și semănătorii...

Din trupul lor ți-au înălțat statui
La Râmnicul Sărat, Aiud, Pitești,
Brașov, Suceava, Gherla și Vaslui,

În Deltă, în Carpați și la Canal!
Prin moartea lor, tu în legende creștii
Și luminezi în neam, ca un fanal!

APOCALIPTICĂ

Ne-or rupe sufletul de sfântul cer
Și de pământul nostru strămoșesc.
Ne-or sugruma vârstarii ce rodesc,
Cohortele de basme și mister...

Ne-or stinge patima ce ne cuprinde
Când sărutăm al patriei pământ.
Ne vor tăia aripile din cânt
Și spațiul mioritic ni-l vor vinde...

La urmă, vor deschide largă poarta,
Să năvălească dinspre stepă, Hunii...
O să-și blesteme tot Românul soarta

Și-or să regrete mulți că nu s'au strâns
Ca o cetate'n jurul Legiunii.
Dar n'or avea nici lacrimi pentru plâns!

CETATEA LEGIONARĂ

Cetatea noastră nu-i de pe pământ,
Deși e zid de trupuri omenești.
Nu-i nici relicva dulcelor povești,
Cu Feți-Frumoși ce-au fost și nu mai sânt.

Printre ruini se plimbă mulți strigoi:
Sunt fii țării noastre cei mai buni,
Ce s'au pornit, prin mlaștini și furtuni,
S'oprească-al comunismului puhoi.

Din meterezele roase de ani,
Gratii de fier, mâncate de rugină,
Se uită-afară printre bolovani.

Iar harfele tăcerii solitare
Ingână „Ștefan Vodă” în surdină
Și „Imnul Tinereții Legionare”...

RECUNOȘȚINȚĂ

Te-ai scoborât în iureșul dușman
Să ne ridici aripile din lut
Și-apoi te-ai înălțat, în absolut,
Ca să ne fii de-acolo, Căpitan!...

Ne-ai învățat cum s'o luăm în sbor
Și cum să facem din legende, vieață...
Ai stat cu noi o scurtă dimineață
Și-apoi te-ai dus – să fii nemuritor...

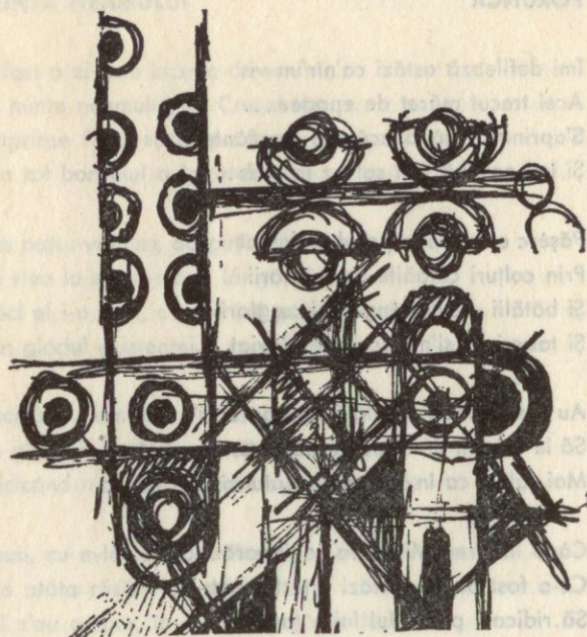
Pe înălțimi ne-ai dus, amețitoare,
Și prin adâncuri grele de'nchisori,
Unde și dorul de vieață moare...

Nici vulturii nu s'au rotit mai sus,
Când te-am urmat – loviți de muritori –
Și am golit păharul lui Isus!...

BIRUINȚA MORMINTELOR

Cuvintele Căpitanului: „Cine renunță la mormânt, renunță la înviere, pentru că condiția învierii stă în acceptarea prealabilă, neșovăitoare, senină a durerilor și apăsării mormântului” — sunt inspirate de dreptul din pilda lui Iisus și conțin în ele adevărul veșnic, pe care vor trebui să-l realizeze oamenii, azi ca și ieri, ca și'n vecii vecilor, oricâteori vor voi să se depășească pe ei, să înceapă o viață nouă, de mântuire, sau măcar de creație.

VICTOR PUIU GARCINEANU

BIRUINȚA MORMINTELOR

PORUNCA

Îmi defilează astăzi ca'ntr'un vis
Acel trecut măreț de epopee...
S'aprinde'n gând, scânteie cu scânteie,
Și îmi ordonă să-l salvez în scris...

Pășesc coloane 'n pasul cadențat
Prin colțuri colbăite de memorii
Și bătălii – cu'nfrângerii și cu gloriei –
Și taberi... și'nchisori au reînviat...

Au fost aievea... astăzi sunt porunci
Să le clădim pe toate 'n monument,
Mai falnic ca în vremea de atunci,

Când înflorea Mișcarea Legionară...
Ce-a fost atunci, astăzi e testament –
Să ridicam pe soclul lui o țară!

BIRUINȚA-MORMINTELOR

NUNTA NEAMULUI

ORGANUL DE LUMINA

A fost o zi ca'n basme de senină,
La nunta neamului, cu Crezul tău...
S'aprinsese focul sacru pe Rarău
Și'n tot bordeiul a intrat lumină...

Din patru vânturi, oaspeții au sosit,
Să stea la masa mare, lângă mire,
Căci el i-a scos, c'o falnică privire,
Din glodul existenței – spre zenit...

Nicicând Românul n'a fost mai acasă
Pe glia lui, în straiu de sărbătoare,
Nicicând n'a fost a nuntă mai frumoasă,

Spun, cu evlavie, povestitorii.
Era atâta răsărit de soare,
Că s'au ascuns, în toată Țara, norii!

Sămânța îngropată'n Tâncăbești
 Rodește astăzi peste tot pământul.
 Divin s'a înălțat din morți, Cuvântul,
 Ce-a fost ucis de brațe românești!...

L-au sugrumat în ceas de nebunie,
 Crezând că va pieri în bietul lut,
 Cel care-a fost cuvânt de început
 Și cuget românesc în veșnicie...

N'ajunse ura celor ce-au lovit
 În fruntea nădrăvană și senină,
 Să-l nimicească'n basme și în mit!

N'ajunse toată umbra pământescă
 Să'ntunece orcanul de lumină
 Ce inundase vatra românească!...

Noi toți am fi dorit să fim cu tine
 În noaptea blestemată de Brumar.
 Dar am rămas cu steagul pe Calvar,
 Să se'implinească vrerile divine...

Ca să răspundă ucigașii-odată,
 În numele poporului român;
 Și mamele, cu pruncii lor la sân,
 Așteaptă încă dreapta judecată!...

Te-am însoțit pe drumul legendar,
 Dela Dobrina pân'la Tâncăbești.
 De-acum purtăm potirul legionar

Prin țări îndepărtate și străine,
 Să te sădim în lume și să crești
 În rodul mărețiilor de mâine!...

(Traducere liberă a unei poezii germane, scrisă de poetul
 Karl Hanseler, fost Proprietar al Academiei Germane, în
 legătură de colaborare din Dachau și prindând legăturilor in-
 terogației sale conștientă cu diavolul)

SUFLETE DE PROLEȚI

V'ați bătut joc de ale noastre mituri
Și ați călcat pe visuri și minuni.
Voi numai de prigoane ați fost buni
Și de măștri, în carnale rituri!

V'ați svârcolit ca viermele în soare,
Când ați văzut cum Legiunea crește,
Cum glia românească o rodește
Și ați trimis călăii să ne-omoare...

În sufletele voastre de proleți,
N'a încăput scânteia cea divină,
N'a cântat lira diafană de poeți,

Ca să simțiți ce este Legiunea!
Noi stăm și azi cu inima senină,
Pe voi v'a înghițit de vii, genunea...

CĂPITANUL VOSTRU

Gândind la tot ce ne-a fost dat să fie
În viața asta plină de răscruți,
Noi parte am avut doară de cruci,
Iar nu de pace și de bucurie...

Un glas însa ne mustră suveran:
„Oricât de mult și greu ați suferit,
Păharul meu voi încă n'ați golit!”
Așa grăi al vostru Căpitan...

Din harul său voi m'ați împărțășit
La bătrânețe, cu atâta soare...
Și din iubirea lui, voi m'ați iubit

În ceasuri de alean și desperare...
De-o fi ies cândva din închisoare,
Nu voi uita de fapta voastră mare!...

(Traducere liberă a unei poezii germane, scrisă de prof. univ.
Karl Haushofer, fost Președinte al Academiei Germane, în
lagărul de concentrare din Dachau și predată legionarilor in-
ternați acolo concomitent cu dânsul)

PESTE TIMP ȘI LOCURI

Acuma nu mai urci și nu mai cazii,
Nu te ascunzi de poterași prin munți,
Nu-ți sună glas de-aramă, nu te'n crunți,
Nu te mai strânge ștreangul de grumazi...

Destinul nu e greu când știi că mori
Ca să renaști din moarte ca un soare...
Privești senin, cătușe și zăvoare,
Ce-ai frânt în viață de atâteaori...

Tu stai de-acuma peste timp și locuri,
Desprins de judecată și călăi,
Nu mai porți steagul prin baraj de focuri.

Nu te ating nici gloanțe, nici trădări.
De-acuma luptă ucenicii tăi,
Să-ți poarte duhul peste mări și țări!

(Traducere liberă a unei poezii germane, scrisă de poetul
Karl Hübner, fost profesor la Academia Germană în
lașul de conștientizare din Dacia și profesor la
școli școlare conștientizate cu dăruire)

DEAPURAREA PREZENT

Nu ai fost soarele de-acum apus
În noaptea sumbră când te-au ștrangulat.
Deși plecat de veci, n'ai fost uitat,
Ca toți ce-au fost cândva și astăzi nu-s...

Ci ești **prin noi** deapurarea prezent,
Ca și Isus în stropii de aghiasmă,
Veghezi cu sfinții din catapeteasmă,
Să nu ne îndoim nici un moment.

Te vor cânta ca apele'n maree,
În du-te vino, mii de generații
Și s'or uimi de vrerea-ți prometea.

S'or naște genii să te preamărească
În monumente de mirifice creații,
Sublimă epopee românească!

Ne-ai fulgerat cu fapte triumfale
 Și ne-ai trăsniț cu moartea în zenit.
 Sub steagul tău, cu patimă-am murit
 Și-am re'nviat din visurile tale.

Credința ta – sădită în avânturi –
 Rodi-va'n noi și când vom fi iar lut,
 Născând cuvântul tău dela'nceput,
 Cum l-ai lăsat în basme și în cânturi...

Vei fi prezent, în orice fibră iară,
 Când ne-o întoarce rodul pe pământ
 Și verde ca un câmp de primăvară.

În mii de generații vei renaște
 Și te-o purta cuvântul din cuvânt,
 Ca pe Cristos, în logosul de Paște...

În mijlocul pustiului din Țară,
 Oază de credință și avânturi,
 Zidire de altare și de cânturi,
 Aceasta ești, Mișcare Legionară!

Ne-ai dăruit un univers de vis
 Și un drapel de luptă național.
 Era atâta de măreț și ideal,
 Că-i îngrozea pe cei ce ne-au ucis!

Pe drept, căci ale tale năzuinți
 Nu-s pentru muritorii de duzină,
 Ci doară pentru mucenici și sfinți.

De-au înecat în sânge Legiunea,
 Călăii-au înfruntat voia divină
 Și din morminte va rodi minunea!

LA JURIUL DE APOI

Atâția camarazi ce au căzut
Alături de tine'n bătălii,
Au așteptat, martiriul să-l descrii...
Să afle cronicarii ce au vrut.

Nu i-ai cântat în iambi de epopee,
Să-i îngrozești pe dușmani cu cuvântul!
Ca mâine te va înghiți pământul
Și nu vei fi nici carne, nici idee...

N'ai înmulțit talantul Legiunii,
Cum a cerut-o Moș'a'n testament!
In vatra ta s'au stins de mult tăciunii...

Și scrumul lașității i-a'ngropat.
La Juriul de Apoi vei fi absent
Din frontul celor ce-au perseverat!

SONETE VERZI

Scris-am sonetele legionare
Să preamărească morții noștri vii...
Le-am izvodit din sutele de mii
De jertfe și de fapte legendare...

Și le-am turnat în litere de sânge,
Cum o făceau pandurii și haiducii,
Când coboreau din munți, sub semnul crucii,
Să dea dreptate Neamului ce plânge.

Le-am scris unui martiriu de decenii
(În mijlocul tăcerii vinovate!),
Ca să străbată spații și milenii...

Sonete verzi, a dragostei de Țară!
Și să strecoare'n suflete curate,
Credința'n biruința legionară!

O lume nouă nu se naște decât atunci când toate năzuințele sufletului colectiv, oarbe și haotice de felul lor, sunt fecundate, adică scoase din starea de latență, delimitate din virtual, trecute în actual și în concret, prin puterea de fixare a unui creator de geniu. În jurul axei care e personalitatea sa toate elementele nebuloase vin și se așează după afinități și valențe, după o mare lege de armonie și din haos se încheagă o lume.

VICTOR PUIU GĂRCINEANU

EPILOG

TESTAMENTARI IN VECHEA GARDĂ

Pe urma ta, ne-am ridicat în sus,
Ca rodul viu ce urcă spre lumină...
Ca iezerii 'n cetatea carpatină,
Noi, crezul tău în inimi l-am depus...

Și te-am urmat pe asprele coclauri,
Mânați de jurăminte și de rituri;
Ca semizeii din antice mituri,
Ne-am încheștat în lupte cu balauri...

Mult n'a lipsit să te urmăm în moarte,
Când fulgerarea urei te-a răpus...
Dar vrut-a Domnul, tainic să te poarte

În trupul nostru – ca să nu te piardă.
Și peste vremuri, cerul ne-a impus
Să-ți fim testamentari în „**Vechea Gardă**“!...

ÎNAINTE, CU TESTAMENTUL CĂPITANULUI!

Prin marea bântuită de furtuni,
Nu știm de vom ajunge la liman,
Căci l-am pierdut în zori pe Căpitan
Și au pierit în valuri cei mai buni...

Dar vom plini un dram din „**Testament**“
Ce ni l-a scris pe foi de veșnicie,
Ca să-l predam urmașilor, solie,
Și să rămâie țării, fundament.

Ca alte generații, după noi,
Să puie pe el piatră peste piatră
Și să zidească cuibul de eroi,

Sub steagul său, prin jertfă miruit,
În care Neamul să-și găsească vatră
Și marele destin ce i-a dorit...

CUPRINSUL

CUVÂNT ÎNAINTE	5
Faust Brădescu	10
MOTTO: Ion Moța și Horia Sima	
Închinare	12
(Cuvinte de C. Z. Codreanu)	
ZIDIRE NOUĂ	
Te-am așteptat	14
Ai apărut	15
Profeția din Dobrina	16
Refugiul pe Rarău	17
Început de veac	18
Pentru Omul Nou	19
Se vor lua și sclavii după noi	20
Aurea mediocritas	21
Lumină din lumină	22
Tabăra Frățiilor de Cruce	23
Tabăra de pe Rarău	24
Legea tăcerii	25
Spărgătorii de fronturi	26
Drapelul	27
A noastră-i Țara asta	28
Pe linia Neamului	29
Țelul final	30
N'oi regreta	31
Eheu! fugaces labuntur anni	32
JERTFA SUPREMĂ	
Ritualul	34
Rugă	35
Răscrucea Neamului	36

A zecea aniversare – 1948	37
A douăzecea aniversare – 1958	38
A treizecea aniversare – 1968	39
Revedere postumă	40
Camaradul din zarcă	41
Trădătorul	42
Destinul generației de jertfă	43
Iconostas legionar	44
Apocaliptică	45
Cetatea legionară	46
Recunoștință	47
(Cuvinte de V. P. Gârcineanu)	

BIRUINȚA MORMINTELOR

Poruncă	50
Nunta Neamului	51
Orcanul de lumină	52
Te sădim	53
Suflete de proleji	54
Căpitanul vostru	55
Peste timp și locuri	56
Deapurarea prezent	57
În mii de generații	58
Minunea din morminte	59
La juriul de apoi	60
Sonete verzi	61
(Cuvinte de V. P. Gârcineanu)	

EPILOG

Testamentari în Vechea Gardă	64
Înainte,	
Cu testamentul Căpitanului!	65
Cuprinsul	66
Cuprinsul	67

DEMETRIUS LEONTIEȘ LA RÂSCRUCEA NEAMU
LUI – 1974 – VOLUM DE POEME TIPĂRIT ÎN
TREI MII DE EXEMPLARE ÎN TIPOGRAFIA
„DANUBIA” D-8 MÜNCHEN 50, FERCHEN-
BACHSTRASSE 88 – GERMANIA DE VEST

GA NOI

VOLUMUL -I-

LA RĂSCRUCE

EDITURA: D-8011 Vaterstetten bei München, Zugspitzstraße 27
Danubia-Druckerei, D-8000 München 50, Ferchenbachstraße 88